

УДК 378. 141:371.134

Н. Л. ЧЕРНЯЩУК

кандидат педагогічних наук, доцент
Луцький національний технічний університет

ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ПЕДАГОГІВ В УМОВАХ МАГІСТРАТУРИ ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Виокремлено та схарактеризовано основні принципи управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету. У принципах управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету розкрито теоретичні підходи до побудови навчального процесу та управління ним. Вони визначають вихідні умови та установки, з якими студенти й викладачі підходять до навчання та пошуку можливостей його оптимізації. Виявлення принципів управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету ґрунтується на дотриманні вимог: об'єктивності; системності; теоретичної та практичної значущості.

Ключові слова: принцип науковості, принцип коеволуції, принцип виховання, принцип генералізації, принцип цілісності, принцип довіри, принцип суб'єктності, принцип системності, принцип компетентності, принцип дуальності.

У принципах управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету розкриваються теоретичні підходи до побудови навчального процесу та управління ним. Вони визначають вихідні умови та установки, з якими студенти й викладачі підходять до навчання та пошуку можливостей його оптимізації. Як слушно зауважує А. Гуралюк, “принципи навчання – основні вихідні положення теорії навчання” [1]. Принципи характеризують як: “...певну систему вихідних, основних вимог до управління якістю підготовки, виконання яких забезпечує його необхідну ефективність” [3; 10]; “...загальні норми організації процесу управління якістю підготовки” [5; 12]; “...загальні орієнтири для планування, організації та аналізу практики навчання” [7; 14].

У сучасній практиці класифікацію принципів розглядали С. Вітвицька, Н. Волкова, В. Галузинський та М. Євтух, В. Загв'язінський, З. Курлянд, О. Падалка, В. Сластьонін, З. Слєпкань, Т. Туркот, М. Фіцула, Н. Фоменко, В. Ягупов та ін.

Педагогічні умови тоді можуть претендувати на роль принципу, констатує І. Лернер, коли вони відповідають таким вимогам, як: інструментальність, тобто придатність певної педагогічної умови до планування напрямів і управління ними; універсальність, тобто віднесеність до всього процесу управління або такого його елемента, без якого не може бути цілісного управління якістю підготовки; самостійність, тобто незамінюваність і непоглинання іншими принципами; необхідність, тобто привнесення

принципом того, що не передбачено іншими принципами і без чого процес підготовки є неможливим або неповноцінним.

З історії педагогіки відомо, що ще Я. Коменським було визначено шість принципів: наочності; свідомості; систематичності; послідовності; доступності; міцності засвоєних знань. Зокрема, К. Ушинський виокремлював такі принципи: своєчасності; поступовості; органічності; постійності; стійкості засвоєння знань; самостійності; відсутності надмірної напруженості та надмірної легкості; правильності; свідомості й активності; наочності; послідовності; міцності знань і навичок. Однак досі загальне визначення принципів управління якістю підготовки ще остаточно не сформовано – не з'ясовано вихідні засади для обґрунтування принципів, їх підпорядкованість, ієрархію. Власне, це є причиною того, що в різних підручниках із педагогіки та наукових працях кількість принципів управління якістю підготовки, їх ієрархія та формулювання значно різняться. Так, для одних науковців основним джерелом обґрунтування принципів є досвід управління якістю підготовки, для інших – або теорія пізнання, або закономірності функціонування психіки людини, або закономірності управління. Напевно, кожний погляд має право на існування. Ми поділяємо висновки тих науковців, які в основу принципів покладають закони та закономірності управління якістю підготовки. Хоча між ними немає безпосередньої чітко встановленої залежності, вони слугують методологічними та теоретичними засадами для опрацювання й обґрунтування принципів управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету. Тому в подальшій роботі ми будемо дотримуватися визначення принципів такого управління, яке запропонував В. Ягупов, а саме: *“Принципи – це спрямовуючі положення, нормативні вимоги до організації та проведення дидактичного процесу, які мають характер загальних вказівок, правил і норм та впливають із його закономірностей”*.

У педагогіці спостерігається тенденція до адаптації принципів до умов інженерно-педагогічної освіти. До таких принципів зараховують політехнічний; поєднання навчання з продуктивною працею; системності й послідовності формування професійних умінь та навичок; зв'язку теорії з практикою [6; 8; 9].

Зокрема, С. Батишев наголошував, що принципи мають свої особливості. До них він пропонував включати такі: політехнічний принцип; принцип поєднання підготовки з продуктивною працею; принцип зв'язку теорії і практики; принцип моделювання; принцип мобільності; принцип модульності й послідовності; принцип комп'ютеризації педагогічного процесу та принцип економічної доцільності.

Серед принципів інженерно-педагогічної освіти М. Махмутов і А. Шакірзянов пропонують виділяти принципи: професійної спрямованості; політехнізму; наступності; міжциклових зв'язків; мотивації підготовки й праці.

Для нашого дослідження особливий інтерес становить класифікація принципів інженерно-педагогічної освіти, яку пропонує І. Васильєв. Він поділяє всі принципи на дві групи: загальнодидактичні і специфічні. Група загальних принципів поєднала в собі принципи: науковості і доступності; наочності й розвитку мислення; свідомості та творчої активності, при керівній ролі інженера-педагога; систематичності й послідовності; урахування індивідуальних особливостей; зв'язку теорії з практикою (науки з виробництвом); міцності засвоєння знань, умінь і навичок. Групу специфічних принципів становлять такі, як: професійної спрямованості загальноосвітніх і загальнотехнічних дисциплін; технологічної послідовності; мобільності й модульності.

Мета статті полягає у визначенні та обґрунтуванні принципів управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету.

Логічно й переконливо, на нашу думку, можна обґрунтувати принципи управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету на основі аналізу закономірностей. До змістових принципів такого управління ми включаємо такі: громадянськості; науковості; коеволюції; виховного характеру; фундаментальності; генералізації знань; доступності; цілісності; візуалізації змісту; наступності, послідовності й систематичності. Процесуальними принципами такого управління будемо вважати такі: довіри; свідомості й творчої активності; наочності; продуктивності та надійності; інтеграції навчальної й науково-дослідної діяльності; єдності колективної та індивідуальної підготовки; інноваційності; науковості; суб'єктності; системності; компетентності; дуальності тощо. Охарактеризуємо коротко кожен із них.

Принцип науковості передбачає відповідність змісту підготовки майбутнього інженера-педагога рівню розвитку сучасної науки й техніки, досвіду, накопиченому світовою цивілізацією. Принцип вимагає, щоб управління якістю підготовки було спрямоване на ознайомлення майбутніх інженерів-педагогів з об'єктивними, науковими фактами, явищами, законами, основними теоріями та концепціями управління якістю освіти, розкривав її сучасні досягнення й перспективи розвитку. Принцип науковості визначає вимоги до розробки навчальних планів, навчальних програм і підручників. Він впливає на вибір методів навчання. Відповідно до нього педагогічна взаємодія спрямована на розвиток у студентів пізнавальної активності, креативного й дивергентного мислення, творчості, ознайомлення їх із способами наукової організації навчальної праці.

Принцип коеволюції вимагає, щоб основою управління якістю підготовки були міждисциплінарні інтеграції провідних ідей гармонійного спільного розвитку природи та суспільства, прагнення людства до гармонії, взаємодії, взаємопідтримки, ідеї гармонії природного й соціального, унікальності та природодоцільності живого, інформаційного прискорення, еволюційної позитивності, екологічності та валеологічності, рекреаційності

тощо. Семантичне пояснення терміна “кoeволюція” просте – це в буквальному розумінні слова “спільне взаємообумовлене існування” [11] або “погоджений розвиток”. Реалізація принципу полягає в тому, що цілісність образу світу формується в студента через розуміння подібності живих і технічних систем, природного й соціального, біологічного та морального. Використання принципу сприяє формуванню цілісного образу світу майбутнього інженера-педагога через визначення цінності кожної події, її унікальності, встановлення зв'язку минулого, сьогодення й майбутнього в образі світу. Упровадження принципу приводить до широкого застосування інформаційних систем, засобів комп'ютеризації, створення інформаційно-освітнього середовища, відкриває можливість доступу до інформації про світ, створює інформаційний образ світу, ресурс знань та уявлень про нього й визначає їх цінність. Суть принципу визначається положенням “Людина – міра всього”, що відображає завдання збереження природних систем, популяризує ідеї рекреаційного підходу.

Принцип виховання передбачає формування базової культури особистості майбутнього інженера-педагога: моральної, правової, естетичної, фізичної, а також культури праці та життєдіяльності й культури спілкування. Виховання пов'язане з інтелектуальним розвитком, передусім із розвитком креативності, індивідуальних пізнавальних здібностей, з урахуванням інтересів студентів. Виховний ефект залежить від рівня підготовки майбутнього інженера-педагога, його багатогранності, науковості, громадянської спрямованості. Засвоєння навчального матеріалу розвиває не тільки пізнавальну сферу студентів, а й формує в них навички навчальної праці, такі особистісні властивості, як організованість, самостійність, працьовитість, діловитість, вимогливість до себе та інших, дисциплінованість. Так, К. Ушинський зазначав, що “навчання є праця і має залишитися працею, але працею, наповненою думками, так, щоб сам інтерес навчання залежав від серйозної думки, а не від якихось прикрас, що не стосуються справи” [13; 15].

Принцип виховання передбачає шанобливе ставлення до особистості студента й водночас розумну вимогливість до нього, адже це є однією з умов реалізації гуманістичного підходу в освіті. Реалізація принципу виховання ґрунтується на врахуванні індивідуальних особливостей студентів. Виховний потенціал зростає при узгодженості в стратегіях і тактиках викладачів, кураторів академічних груп, профільної кафедри, адміністрації вищого навчального закладу. Якщо виховні впливи в процесі управління якістю підготовки будуть не збалансованими, не гармонізованими, а різноспрямованими або й протилежними, то студент привчиться сприймати норми та правила поведінки як щось необов'язкове, що встановлюється кожною людиною довільно.

Принцип генералізації вимагає логічного структурування процесу управління якістю підготовки та виділення в ньому основних понять, які виконують роль “організаторів”. Їх виділення сприяє не тільки теоретичному збагаченню, а й упорядкуванню всієї поняттєвої структури управлін-

ня якістю підготовки. Виділення провідних понять дає можливість науково викласти цей матеріал, з єдиної точки зору та, ґрунтуючись на загальних підходах, переосмислити вже відомі факти. Використовуючи цей принцип, можна закласти основи всієї системи знань, розкрити внутрішні зв'язки й відносини фундаментальних понять, показати їх прояви на конкретних фактах і явищах дійсності. Ще Я. Коменський звертав увагу на те, що із самого його початку в розум дитини повинні бути вкладені деякі фундаментальні, базові “кореневі і стовбурові” загальнонаукові основи [2; 4].

Дотримання принципу генералізації потребує й когнітивна психологія, яка стверджує: чим краще розвинена та структурно організована когнітивна модель, тим довше й міцніше зберігається матеріал у пам'яті. Якщо окремих факт не узгоджений зі структурою, то він швидко забувається. Генералізація управління якістю підготовки дає змогу краще зрозуміти матеріал, що вивчається, оскільки породжує структуру, яка значно тісніше взаємодіє з новими знаннями, ніж окремі факти. А чим більше зв'язків може бути встановлено між новими знаннями та вже наявними, тим глибше й ширше буде розуміння нового матеріалу, тим краще він буде засвоюватися.

Принцип цілісності відіграє провідну роль в управлінні якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів, оскільки сприяє формуванню цілісного природничо-наукового світогляду, вчить мислити цілісними фундаментальними теоріями. Принцип цілісності передбачає розгляд сукупності стійких зв'язків. Для процесу управління якістю підготовки потрібно вивчати не ізольовані одиниці, а узгоджені розділи, з урахуванням внутрішньопредметних і міжпредметних зв'язків. Це створює об'єктивну основу побудови процесу управління якістю підготовки, коли стає можливою інтеграція різних змістовно-методичних аспектів у процесі формування теоретичних знань і практичних умінь.

Принцип інтеграції управління якістю підготовки та науково-дослідної діяльності студентів сприяє формуванню цілісної особистості, з власною позицією, здатної до саморозвитку, управління якістю підготовки, самовдосконалення й творчого підходу до майбутньої інженерно-педагогічної діяльності. На необхідність інтеграції навчальної та науково-дослідної діяльності студентів вказує творчий характер інженерно-педагогічної діяльності. Реалізація цього принципу сприяє залученню студентів до науково-дослідної діяльності професорсько-викладацького корпусу технічного університету, що створює умови для продуктивного діалогічного спілкування, співтворчості, передачі особистісного сенсу, що дає змогу ефективніше вирішувати наукові проблеми, а також організовувати процес управління якістю підготовки. Принцип сприяє розвитку системи студентських науково-дослідних об'єднань, діяльність яких взаємопов'язана з управлінням якістю підготовки. Об'єднання студентів в ініціативні групи з різних напрямів підготовки для здійснення міждисциплінарних проєктів є важливим фактором якісної підготовки майбутнього інженера-педагога.

Принцип довіри означає рішучу відмову від авторитарного за характером навчально-виховного процесу. Він пов'язаний з урвадженням гуманістичних особистісно орієнтованих технологій управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів. Віра в студента як особистість, довіра, підтримка його спроб до самореалізації та самоствердження мають прийти на зміну зайвій вимогливості й надмірному контролю. Не зовнішні впливи, а внутрішня мотивація детермінує успіх управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів. Такий підхід уможлиблює створення дружної, творчої атмосфери у двох площинах спілкування “студент – викладач” і “студент – студент” та широке використання колективних і парних прийомів організації управління якістю підготовки. Працюючи в діалоговому режимі з одним або кількома одногрупниками, студент глибше проникає в систему людських відносин, активніше накопичує соціальний досвід і напрацьовує навички активних групових форм навчальної діяльності. Реалізація цього принципу неможлива без використання ігрових форм організації навчальної діяльності, які є найважливішою передумовою відмови викладача від авторитарних методів управління якістю підготовки. Цей принцип передбачає включення студентів у творчу діяльність, що вкрай важливо для формування такої необхідної якості майбутнього інженера-педагога, як креативність.

Принцип свідомості та творчої активності студентів стверджує їх суб'єктність в управлінні якістю підготовки. Це зумовлено тим, що активність особистості за своєю природою соціальна й суб'єктна. Вона є інтегрованим показником за спрямованістю та діяльною сутністю. Активність студентів може мати репродуктивний або творчий характер. У першому варіанті вона спрямована на запам'ятовування й відтворення навчального матеріалу, виконання дій за вказівками викладача або за зразком і алгоритмом. Управління якістю підготовки, яке має у своїй основі репродуктивну підготовку, залишає незатребуваним особистісний потенціал студентів, особисту ініціативу, самостійність мислення. Практика показує, що творчість студентів перебуває в прямій залежності від творчості педагогів. Творчий педагог допускає варіативні рішення, не вимагає жорсткого дотримання свого темпу, заохочує самостійність і дивергентність мислення, робить контролюючу функцію прерогативою студента. Цей принцип сприяє розвитку в майбутніх інженерів-педагогів аргументованості й доказовості суджень, висновків, оцінок, способів вирішення, конструктивної поведінки, бо недостатня осмисленість будь-якого з етапів управління якістю підготовки може зробити цей процес некерованим, викликати відключення від виконання необхідних управлінських дій, оволодіння якими є базою для наступних. Реалізація принципу свідомості й творчої активності надає змогу застосувати різні форми самоврядування. Студенти повинні навчитися виробляти самостійні рішення та прогнозувати своє просування. Для цього педагог повинен уміти змінювати стиль взаємодії зі студентами, розширюючи його демократичні форми у зв'язку з розвитком у них самостійності

як особистісної якості. Відмова від надмірної регламентації поведінки та діяльності студентів, від непотрібної опіки, зайвого адміністрування є необхідною умовою реалізації ідеї самоврядування.

Принцип суб'єктності. Інтереси суспільства щодо гарантованої якості вищої освіти та забезпечення її оцінювання можуть бути захищеними за умови зацікавленості в цьому всіх учасників: органів управління, студентів, їхніх батьків, професорсько-викладацького складу ЗВО, працедавців, громадськості. Саме тому управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів має спиратися на вивчення місця й ролі потреб в освітніх послугах у структурі потреб суспільства, на наслідки виявлених тенденцій їх розвитку та виважений системний підхід з боку всіх суб'єктів освітнього співтовариства. Останнє ж має стати ініціатором і організатором формування громадського оцінювання та гарантії якості вищої освіти, оскільки органи управління зазвичай впливають на учасників освітньої системи через офіційно визнану правову систему дозволів і заборон, яка усереднює рівень організації вищої освіти, не гарантуючи рівня її якості. При цьому ефективність розвитку громадської системи забезпечення й оцінювання якості вищої освіти може бути забезпечена через усвідомлення спільної зацікавленості суб'єктів освітнього ринку в досягненні публічно значущої мети встановленням взаємної зацікавленості та відповідальності в процесі розбудови в Україні громадянського суспільства як важливого елемента зміцнення його демократичних засад.

Принцип системності є теоретичною основою здійснення процесу управління, виокремлення його складових. Адже управління якістю включає цілісну сукупність структурних (мета, об'єкти, суб'єкти, методи управління) і функціональних (завдання, напрями, дії, функції, операції, процедури) складових, що взаємопов'язані та взаємодіють між собою для досягнення поставленої мети. Реалізація принципу відбувається через взаємодію всіх суб'єктів управління, всієї системи його організації з урахуванням мети, змісту, засобів, функцій, норм тощо.

Принцип компетентності управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів – найголовніший принцип, який полягає в тому, що експертні оцінки параметрів якості мають формувати експерти-професіонали, компетентні в предметі оцінювання. Серед вимог до них такі: високий рівень теоретичної підготовки, знання методик оцінювання, тестових технологій, правил їх застосування, наявність досвіду практичного використання зазначених засобів та інструментів, методик.

Урахування *принципу дуальності* уможливорює адаптування управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів до умов ринкової економіки. Замість традиційної підготовки фахівця тільки в стінах технічного університету, економіка зумовила нову форму його підготовки на основі соціального партнерства професійно-технічного навчального закладу й вищої школи. “Дуальність” і означає “подвійність”. Дуальність допомагає майбутньому інженеру-педагогу значно прискорити набуття певних

професійних компетенцій, а також сформувати такі особистісні якості, як уміння працювати в команді, навички оптимального вибору вирішення виробничої ситуації, відповідальність за доручену ділянку діяльності. Потенційний роботодавець, що формує власне уявлення про майбутнього інженера-педагога, має можливість “втрутитися” в процес навчання, доповнюючи зміст навчання колом специфічних проблем для цього технічного університету. Технічний університет отримує доступ до оперативної інформації про поточний стан системи інженерно-педагогічної освіти й можливість внести корективи в навчальні програми окремих дисциплін.

Висновки. Отже, розглянуті принципи управління якістю підготовки майбутніх інженерів-педагогів в умовах магістратури технічного університету в реальному процесі взаємодіють один з одним і функціонують як цілісна система, тому будь-який із принципів набуває свого значення лише у зв'язку з іншими.

Принципи доповнюють і посилюють один одного. Тільки сукупна дія принципів забезпечує правильне визначення його завдань, відбір змісту, вибір форм, методів та засобів найбільш доцільної діяльності як педагогів, так і студентів. Перебільшення в навчанні значення одних принципів і недооцінювання ролі інших призводить до зниження його ефективності.

Список використаної літератури

1. Гуралюк А. Г. Технології оцінювання якості освіти у світовій практиці. Київ : Нова педагогічна думка, 2010. № 2. С. 116–118.
2. Гуревич Р. С. Роль сучасних інформаційних технологій у підготовці інженерно-педагогічних працівників ПТНЗ. *Теорія і практика професійно-технічної освіти в контексті інтеграції України в європейський освітній простір* : тези звітної науково-практичної конференції (23–24 квітня 2008 р.). Київ : Всеукр. інформ.-аналіт. центр ПТО, 2008. Ч. 1. 140 с.
3. Гуржій А. М. Дискусійні аспекти інформаційно-комунікаційної компетентності: міжнародні підходи та українські перспективи. *Інформаційні технології в освіті*. 2013. Вип. 15. С. 38–43.
4. Давыдов В. В., Рахимов О. Х. Теоретические и методические основы моделирования процесса профессиональной подготовки специалиста. *Инновации в образовании*. 2002. № 2. С. 62–83.
5. Даниленко Л. І. Сучасні підходи до управління навчальними закладами в умовах інноваційного розвитку : монографія. Київ : Логос, 2008. С. 14–16.
6. Данилова Г. С. Акмеологічна модель педагога. Київ : Освіта і управління, 2005. Т. 8. № 3/4. С. 82–84.
7. Деликатная И. Формат road-show как инструмент событийного маркетинга. *Маркетинг и реклама*. 2003. № 3. С. 18–20.
8. Деминг Э. Выход из кризиса: новая парадигма управления людьми, системами, процессами. Москва : Альпина Паблишерз, 2009. 419 с.
9. Державні стандарти професійної освіти: теорія і методика : монографія / за ред. дійсного члена АПН України Н. Г. Ничкало. Хмельницький, 2000. С. 334.
10. Десятов Т. М. Міжнародний досвід розробки національних кваліфікацій. *Професійно-технічна освіта*. 2007. Спецвипуск. С. 6–8.
11. Emmett S. The Learning Toolkit: Practical Way to Improve Personal and Work Performance. Great Britain : Forge House, 2008. 66 p.

12. Farmer Ch. *Business Coaching*. Great Britain : 4edge Ltd of Hockey, Essex, 2006. 202 p.
13. Flaherty J. *Coaching: Evoking Excellence in Others*. Oxford : Linacre House, 2005. 231 p.
14. Johnson L. K. Do CEOs Matter? *MIT Sloan Management Review*. 2002. Vol. 42. № 2. P. 16–18.
15. Kwak M. Maximizing Value through Diversification. *MIT Sloan Management Review*. 2002. Vol. 42. № 2. P. 64–65.

Стаття надійшла до редакції 12.09.2017.

Чернящук Н. Л. Принципы управления качеством подготовки будущих инженеров-педагогов в условиях магистратуры технического университета

Выделены и охарактеризованы основные принципы управления качеством подготовки будущих инженеров-педагогов в условиях магистратуры технического университета. В принципах управления качеством подготовки будущих инженеров-педагогов в условиях магистратуры технического университета раскрываются теоретические подходы к построению учебного процесса и управления им. Они определяют исходные условия и установки, с которыми студенты и преподаватели подходят к обучению и поиску возможностей его оптимизации. Выявление принципов управления качеством подготовки будущих инженеров-педагогов в условиях магистратуры технического университета основано на соблюдении требований: объективности; системности; теоретической и практической значимости.

Ключевые слова: принцип научности, принцип коэволюции, принцип воспитания, принцип генерализации, принцип целостности, принцип доверия, принцип субъектности, принцип системности, принцип компетентности, принцип дуальности.

Chernyashchuk N. Principles of Quality Management of Preparation of Future Engineered Pedagoges in the Conditions of the Technical University Magistrative

Based on well-founded regularities connected with each other and penetrate into each other, we will present them as a system consisting of two components — the laws related to the selection, structuring and improvement of the content of the teaching material for quality management of the training of future engineer educators (content), and training principles that reflect the patterns associated with the organization and management of the quality management process of this specialist training (procedural). Such a division is conditional: the value of each principle is not limited only to the limits of its group. Identification of the principles of quality management of the training of future engineer educators in the conditions of the Masters of Technical University was based on compliance with the requirements: objectivity; systematic; theoretical and practical significance. The basic principles of quality management of the training of future engineers-teachers in the conditions of the Masters Courses of the Technical University are as follows: to the content principles of such management, we include the principles: citizenship; scientific knowledge; coevolution; educational nature; fundamentalism; generalization of knowledge; availability; integrity; visualization of the content; continuity, consistency and systematicity. The procedural principles of such management will be considered principles: trust; consciousness and creative activity; visibility; performance and reliability; the integration of educational and research activities; the unity of collective and individual training; Innovation; scientific knowledge; subjectivity; systematic; competence; duality, etc. Once, we can conclude about a certain predefined level of effectiveness of quality management of the training of future engineers-teachers. There were no statistically significant differences between the general levels of effectiveness of quality management of the training of future engineer educators, depending on the form of training.

Purpose is to define and substantiate the principles of quality management of the training of future engineer educators in the conditions of the masters of technical university.

Methods: theoretical method, system method, synergetic method, testing, methodological method.

The complex of principles of management of the quality of training of future engineers-teachers in the conditions of the master of technical university, which includes the principle of science, the principle of co-evolution, the principle of education, the principle of generalization, the principle of integrity, the principle of trust, the principle of subjectivity, the principle of sterness, the principle of competence, the principle of duality.

During the research, the principles of quality management of the training of future engineer teachers in the conditions of the Master of Technical University, which contributed to the improvement of the quality of the indicators of this management, were defined and described.

Consequently, the principles of quality management of the training of future engineers-teachers in the conditions of the Master's thesis of the Technical University in the real process interact with each other and function as an integral system, therefore, any of the principles acquires its importance only in relation to others. The principles complement and reinforce each other. Only the cumulative effect of the principles ensures the correct definition of its tasks, the selection of content, the choice of forms, methods and means of the most expedient activity of both teachers and students. Exaggeration in the study of the values of some principles and underestimating the role of others leads to a decrease in its effectiveness.

Key words: *the principle of science, the principle of co-evolution, the principle of education, the principle of generalization, the principle of integrity, the principle of trust, the principle of subjectivity, the principle of systemicity, the principle of competence, the principle of duality.*